

Folketingets Beskæftigelsesudvalg
lov@ft.dk

Beskæftigelsesministeriet

Holmens Kanal 20

1060 København K

T +45 72 20 50 00

E bm@bm.dk

www.bm.dk

CVR 10172748

Beskæftigelsesudvalget har i brev af 11. december 2019 stillet følgende spørgsmål nr. 6 (B 34 – bilag 11), som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet på udvalgets vegne af Kasper Sand Kjær, formand.

Spørgsmål nr. 6 :

”Vil ministeren kommentere henvendelsen af 10. december 2019 fra TAAGF om præcisering og uddybning af beslutningsforslag B 34 med tilhørende bemærkninger, herunder de økonomiske konsekvenser af forslaget, jf. B 34 - bilag 12.”

Svar:

Førstebehandlingen af borgerforslaget *B 34 om afskaffelse af gensidig forsørgerpligt for alle* var for mig at se en god anledning til at drøfte nogle grundlæggende principper bag det danske ydelsessystem. Som jeg også bemærkede i min tale, stiller borgerforslaget nogle spørgsmål til den måde, vi har indrettet vores velfærdssamfund på – og dermed principperne for, hvordan vi prioriterer, at skatteborgernes penge bedst kan hjælpe de borgere, som har mest brug for det.

Af TAAGF's henvendelse til Folketingets Beskæftigelsesudvalg den 10. december 2019 har jeg imidlertid noteret mig, at det præciseres, at den egentlige intention med borgerforslaget ikke er at ensarte ydelsesniveauet for henholdsvis enlige og samlevende/ægtefæller i hele ydelsessystemet, så alle modtager en enlig-sats uanset øvrige forhold. Derimod er formålet med borgerforslaget at fjerne indtægtsreguleringen på grundlag af en samlevers/ægtefælles indkomst.

Det er klart, at rækkevidden af disse to forslag er forskellig, men det bærende princip og kernen i diskussionen er for mig at se, at vi i velfærdssamfundet kan træde til med et trygt forsørgelsesgrundlag til de borgere, som ikke kan varetage et arbejde for at forsørge sig selv, eller som har nået folkepensionsalderen.

Efter min opfattelse er det et mål i sig selv, at midlerne fordeles til dem, der har det største behov. Samtidig forstår jeg godt de ønsker, der ligger bag forslaget.

Når ydelser tildeles og beregnes under hensyn til en ægtefælles eller samlevers indkomst- og i visse tilfælde formueforhold, vil ydelsen i højere grad blive tildelt efter et reelt behov hos modtageren.

Derfor er det samlet set min opfattelse, at vi med indretningen af det nuværende ydelsessystem har fundet en rimelig balance. For folke- og førtidspensionister bidrager indtægtsreguleringen på grundlag af samlevers/ægtefælles indkomst til at målrette ydelsen efter behov, og samtidig er pensionisten altid sikret et selvstændigt forsørgelsesgrundlag, der er uafhængigt af en eventuel ægtefælles eller samlevers indtægter.

Vedrørende økonomiske konsekvenser henvises til den samtidige besvarelse af spørgsmål 4 og 5, samt til Finansministerens besvarelse af 20. december 2019 af spørgsmål 46 og 49 (Alm. del), til Beskæftigelsesudvalget.

Venlig hilsen

Peter Hummelgaard